

773.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 18 listopada 1933 r.

w sprawie zmiany i uzupełnienia umowy pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o ubezpieczeniu społecznym, podpisanej wraz z protokołem końcowym w Berlinie dnia 11 czerwca 1931 r.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 28 stycznia 1932 r. w sprawie ratyfikacji umowy pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o ubezpieczeniu społecznym, podpisanej wraz z protokołem końcowym w Berlinie dnia 11 czerwca 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 16, poz. 94) oraz artykułów 43 i 44 powyższej umowy (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 65, poz. 487) zarządzam co następuje:

§ 1. Umowę pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o ubezpieczeniu społecznym, podpisaną wraz z protokołem końcowym w Berlinie dnia 11 czerwca 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 65, poz. 487), zmienia się i uzupełnia stosownie do postanowień porozumienia zawartego na podstawie art. 43 powyższej umowy w dniu 3 października 1933 r., które stanowi załącznik do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tem, że postanowienia porozumienia wymienionego w § 1 obowiązują od dnia 1 września 1933 r.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 listopada 1933 r. (poz. 773)

Polski Minister Opieki Społecznej i Minister Pracy Rzeszy zawarli w myśl artykułu 43 umowy pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o ubezpieczeniu społecznym z dnia 11 czerwca 1931 r. na podstawie konferencji odbytej w Berlinie w czasie od 28 września do 3 października 1933 r. następujące

POROZUMIENIE.

Po artykule 6 wstawia się następujący artykuł 6a:

„Artykuł 6a.

(1) Jeżeli w jednym z obu Państw istnieją przepisy o spoczywaniu lub skracaniu w wypadku zbiegu kilku świadczeń ubezpieczenia społecznego, to przy stosowaniu tych przepisów stawia się na równi ze świadczeniami ubezpieczenia społecznego tego Państwa świadczenia ubezpieczenia społecznego Państwa drugiego. Jeżeli przepisy takie istnieją również w stosunku do innych dochodów, to nie czyni to różnicy, z którego z obu Państw uprawniony otrzymuje dochód. Spoczywanie lub skracanie według wyżej wymienionych przepisów ma miejsce jedynie w stosunku do renty tego Państwa, w którym obowiązują powyższe przepisy. Należy przytem najpierw stwierdzić, w jakiej kwocie powinnyby być uwzględnione dla spoczywania lub skracania inne świadczenia ubezpieczeniowe lub inny dochód według prawa tego Państwa. Z tej kwoty może być uwzględniona tylko część odpowiadająca stosunko-

wi okresów wziętych za podstawę przy obliczeniu rent.

(2) O ile ze zbiegu kilku rent wynikają korzyści dla uprawnionych, stawia się także narówni świadczenia z obu Państw.

(3) Przy wypłacie rent według powyższych przepisów nowe obliczenie może nie być dokonywane w wypadku, gdy mają miejsce nieznaczne tylko wahania kursu.”

Do artykułu 12:

Jeżeli zgłoszenie wniosku o rentę pociąga za sobą szczególne skutki prawne, to zgłoszenie wniosku w instytucji ubezpieczeniowej jednego Państwa uważa się również za zgłoszenie go w instytucji ubezpieczeniowej Państwa drugiego.

Do artykułu 15 ust. 6:

Za obszary graniczne w rozumieniu artykułu 15 należy uważać:

ze strony polskiej powiaty Będzin, Lubliniec, Tarnowskie Góry, Świętochłowice, Katowice-wieś, Pszczyna, Rybnik, Chodzież i Nowy Tomyśl, jak również powiaty miejskie Królewska Huta i Katowice;

ze strony niemieckiej powiaty wiejskie Kreuzburg, Rosenberg, Tost-Gleitwitz, Kosel, Ratibor, Netzekreis i Schwiebus, jak również powiaty miejskie Beuthen i Gleitwitz.

Do artykułów 19, 23:

Strony zawierające umowę są zgodne co do tego, że § 18 i § 25 decyzji Rady Ligi Narodów z dnia 17 lipca 1922 r. zastąpione są przez postanowienia umowy polsko-niemieckiej o ubezpieczeniu społecznym z dnia 11 czerwca 1931 r., z zastrzeżeniem postanowienia artykułu 48 ust. 4 tej umowy.

Artykuł 22 otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli należne na podstawie artykułu 19 renty inwalidzkie, wdowie i wdowców nie osiagają kwoty 5 złotych lub 5 marek Rzeszy oraz jeżeli renty sieroco nie osiagają kwoty 3 złotych lub 3 marek Rzeszy miesięcznie, instytucje ubezpieczeniowe biorące udział w pokrywaniu renty mogą ustalić we wzajemnem porozumieniu, że instytucja ubezpieczeniowa mająca główny udział przejmuję wypłatę całej renty za zwrotem kwot rentowych przypadających na drugą instytucję ubezpieczeniową. Jeżeli porozumienie takie nie jest możliwe, instytucja ubezpieczeniowa, która miałaby płacić rentę oznaczoną w zdaniu 1, może przyznać odprawę, której wysokość ustala w porozumieniu z uprawnionym.”

W artykule 26 ust. 3 wstawia się jako nowe zdanie 3:

„Pensję obliczoną w powyższy sposób bierze się również za podstawę do obliczenia pośmiertnego, o ile przyznawane ono jest w postaci wielokrotności pensji; jeżeli pośmiertne jest przyznawane w wysokości stałej kwoty, ma zastosowanie przepis zdania 2.”

W artykule 26 ust. 5 zdanie 1 wstawia się jako połowa zdania na końcu:

„i to według przepisów obowiązujących dla tej instytucji ubezpieczeniowej”.

Do artykułu 28.

Nowe obliczenie kwoty, stanowiącej odnośną różnicę, może nie być dokonywane w wypadku, gdy mają miejsce nieznaczne tylko wahania kursu.

Artykuł 29 skreśla się.

Do artykułu 33:

Przy rentach uprawnionych, którzy osiągnęli lub przekroczyli 70-ty rok życia, niemieckie ubezpieczenie inwalidzkie zwraca instytucjom ubezpieczeniowym polskim zamiast wartości kapitałowej renty rocznej bieżąco połowę faktycznych wydatków.

Artykuł 35 ust. 2 otrzymuje następujące zdanie 4:

„Z przejęcia rent wyłącza się renty, które były jeszcze płynne w dniu 1 lipca 1931 r., lecz które byłyby odpadły wskutek zmian ustawodawstwa niemieckiego przed dniem 1 września 1933 r.”

Do artykułu 35 ust. 4:

Wartość kapitałowa za renty ubezpieczenia inwalidzkiego nie jest przekazywana, gdy uprawniony osiągnął lub przekroczył 70-ty rok życia.

Do artykułu 35 ust. 5:

Podwyższenie wartości kapitałowej o 10%, przewidziane w § 1 I ust. 5 rozporządzenia niemieckiego o odprawach za renty wypadkowe z dnia 14 czerwca 1926 r. (Reichsgesetzbl. I str. 269), nie będzie miało miejsca.

Do artykułu 35 ust. 12:

Przez „świadczenia” należy rozumieć jedynie świadczenia obowiązkowe; należą do nich również świadczenia rzeczowe, o ile winny one być przyznawane jako świadczenia obowiązkowe.

Na podstawie artykułu 42 litera b postanawia się co następuje:

Zaległości składowe lub inne wynikające ze stosunku ubezpieczeniowego pretensje instytucji ubezpieczeniowych jednego państwa wobec dłużników w państwie drugiemu ściągane będą,

o ile chodzi o dłużników w Rzeczypospolitej Polskiej za pośrednictwem urzędu, który będzie wyznaczony przez Ministra Opieki Społecznej,

o ile chodzi o dłużników w Rzeszy Niemieckiej, za pośrednictwem Urzędu Ubezpieczeniowego Rzeszy, Berlin W. 35, Königin-Augusta Strasse 26.

Wnioski egzekucyjne muszą być zaopatrzone adnotacją, z której wynika, że pretensja podlega egzekucji, oraz muszą być opatrzone pieczęcią służbową instytucji ubezpieczeniowej zgłaszającej wniosek.

Urzędy pośredniczące mogą kierować wnioskami do właściwej terytorjalnie instytucji ubezpieczeniowej, która będzie ściągala pretensje w taki sam sposób, jak swe własne.

Powyższe postanowienia obowiązują tylko o tyle, o ile egzekucja dokonywana jest przez władze administracyjne bez współdziałania sądów.

Porozumienie niniejsze wchodzi w życie z ważnością od dnia 1 września 1933 r.

Berlin, dnia 3 października 1933 r.

Za Ministra Opieki Społecznej:

Z. Skohowski

Naczelnik Wydziału.

Dr. St. Fischlowitz

Radca Ministerjalny.

Za Ministra Pracy Rzeszy:

Dr. Zschimmer

Radca Ministerjalny

i Kierownik Oddziału.

774.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 21 grudnia 1933 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o ustanowieniu jednego Sądu Pracy w Warszawie.

Na podstawie art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o sądach pracy (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 350) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się sądy pracy: „Warszawa I”, „Warszawa II” i „Warszawa III”, ustanowione rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu z dnia 31 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 602).

§ 2. Ustanawia się w okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie „Sąd Pracy w Warszawie”.

§ 3. Okrąg Sadu Pracy w Warszawie obejmuje obszar miasta stołecznego Warszawy.

§ 4. Liczbę ławników Sadu Pracy w Warszawie określa się na 200 z każdej z dwóch grup: pracodawców i pracowników, razem na 400, liczbę zaś zastępców ławników na 400 z każdej z tych grup, razem na 800.

Dotychczasowi ławnicy i zastępcy ławników sądów pracy „Warszawa I”, „Warszawa II” i „Warszawa III” pozostają na swych stanowiskach jako ławnicy i zastępcy ławników „Sądu Pracy w Warszawie” aż do upływu okresu czasu, na który zostali powołani.

§ 5. Liczbę ławników Sądu Okręgowego w Warszawie, powoływanych z okręgu Sądu Pracy w Warszawie, określa się na 35 z każdej z dwóch grup: pracodawców i pracowników, razem na 70, liczbę zaś zastępców ławników na 70 z każdej z tych grup, razem na 140.

Dotychczasowi ławnicy i zastępcy ławników Sądu Okręgowego w Warszawie pozostają na swych stanowiskach aż do upływu okresu czasu, na który zostali powołani.

§ 6. Sprawy wszczęte przed dniem 1 stycznia 1934 r. przed dotychczasowymi sądami pracy w Warszawie będą przekazane „Sądowi Pracy w Warszawie”.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*